feit, dat David kinderloos was. Nochtans was hij gehuwd. Dàt wel. En zijn vrouw maakte het heel goed, en allerprettigst; ja, zeg maar een allergelukkigst leven had ze met David, die behalve een goed handelaar ook een voortreffelijk echtgenoot was, een man van onbesproken levenswandel, eerlijk als goud, en vriendelijk en zachtzinnig van karakter, huiselijk en spaarzaam.

Er zat geen kwaad bij, niets. Kunt ge u voorstellen, wat het voor een man van zulke kwaliteiten zeggen wilde toen op een onvergetelijken ochtend zijn vrouw hem meedeelde, dat er een dief in huis was!

— Wie dan wel? vroeg hij stotterend van schrik.

— Ja, wie zou het wezen, hè, troefde zijn echtgenoote hem, — jij bent het niet, ik ben het niet. En Antje is al een week op vacantie, dus die is het ook niet. Dus....

— Je wilt toch niet zeggen, dat Joop.....

— Ik wil niets zeggen, viel zij bits uit, — niets dan dat het niemand anders kan wezen dan heel jouw Joop. Dàar.

— Heel jouw Joop? Heel jouw Joop? weerstreefde zachtkens de goedmoedige David, — het is mijn Joop niet.....

— Nee, hij is van mij, vinnigde de vrouw, — trouwens je weet heel goed, dat ik hem niet hebben moet. Van den eersten dag den besten heb ik hem niet vertrouwd, voor geen cent. Hij kijkt je niet recht aan.....

— Als je me niet kwalijk neemt, aarzelde David, — dan is dat ook wel wat moeilijk voor hem, want hij is een tikje scheel.....

— Scheel of niet, hij is oneerlijk en dat hoeft niet. Het zou wel ongelukkig wezen als een scheel mensch ook een dief moest wezen Malligheid. Praatjes.....

— Matig je wat, vrouwtje, — zoo waagde David thans haar woordenvloed af te dammen, — matig je. Je pakt tegen me uit of ik de dief ben ...

— De heler is net zoo goed als de steler, sarde vrouwlief, — en als jij niet ingrijpt. als jij hem niet pakt, dan noem ik jou den heler.

— Ingrijpen... pakken..., klaagde David verschrikt.

— Ja, ingrijpen en pakken. En goed ook, gebood barsch zijn vrouw. — Het is allemaal trouwens je eigen schuld, dat het zoo geloopen is; wat hoefde jij dien kwajongen zoó maar zonder getuigschrift aan te nemen, jij met je „goeie hart," dat je nog aardig wat parten spelen zal, als het zoo doorgaat; en wat hoef je hem tusschen den middag alleen op kantoor te laten.

Een patroon, die zijn bediende, van wien hij net zooveel weet als niets, alleen op kantoor laat, terwijl hijzelf op zijn dooie-gemak in zijn huiskamer gaat zitten schransen, — zoo'n patroon kan mij gestolen worden... als patroon.

— Nou, nou, schransen... Het kan nogal met je vandaag. En bovendien, weet jij eigenlijk wel zoo heel zeker, dat hij steelt?

— Ik miste geld in de la, toen ik vanmorgen de kas opmaakte. Een rijksdaalder, maar eventjes asjeblieft.

— Maar ik doe de la toch altijd op slot, en jij toch ook...

— Heb jij nooit gehoord van een valschen sleutel?

Ja, David hàd ervan gehoord. Maar of Joop dien hebben zou..... wist hij niet.... Zijn vrouw wist het ook niet, maar wilde zich daarom juist ervan overtuigen.

— Je overtuigen.... Hoe wil je dat aanleggen? weifelde David, die haar de heele zaak zoowaar wel uit het hoofd scheen te willen praten.

— Wil jij je arm laten stelen? hitste zijn vrouw hem aan, aldus, om zoo te zeggen, de gevoelige snaar van zijn spaarzaamheid bespelend. En met succes, want David viel haar bij.

— Hoe moeten we on: dan wel overtuigen? aarzelde hij.

— Dat is gemakkelijk genoeg, beweerde zijn vrouw, — even vóór onzen etenstijd lok ik hem naar de woonkamer om hem een karweitje te laten doen; een venster opschuiven, of een spijker in het behang slaan hier of daar. En van dat oogenblik maak jij gebruik om je in de oude leege boekenkast op het kantoor te verstoppen.

— Maar... maar daar kan ik niet in... weerstreefde hij.

— Jij kan er wel driemaal in, zei zijn echtgenoote op stelligen toon, — en je doet het maar ook. Het is nu elf uur. Over een uur precies roep ik hem. Jij zorgt, dat je dus met het slaan van twaalf in het portaal staat. Als je hem de huiskamer hebt zien ingaan, loop je zoo zacht als een muis de trap op naar kantoor, wipt erin en wacht tot hij komt. Dan bespied je hem goed door het dunne gordijn voor de ruitjes.

— Maar... ik krijg geen lucht in die kast.....

— Neen, dat beloof ik je. Zij is van boven zoo goed als open.

— Maar.... als ik nu eens niezen moest of kuchen of hoesten....

— Dan slik je het in.

— Maar als hij nu eens niets doet, kan ik toch maar niet kalm uit die kast komen kruipen, Joop goeien-middag wenschen en het kantoor verlaten om te eten.

— Neen, maar ik kan hem wel roepen. Als ik in een uur niets gemerkt heb, roep ik hem — ik verzin wel weer een ander karweitje voor hem, en in dien tijd ontsnap jij.

— Een uur... Een uur... Dat is een aardig poosje om in die kast te zitten. Vind je een half uur ook niet voldoende? Of b.v. vandaag om te beginnen eens een kwartier, morgen een halfuur, enzoovoorts; dat is dan tegelijk een oefening, want jij kan zeggen wat je wilt, maar in die kast valt het lang niet mee.

— Het zal je daar beter bevallen dan jij denkt. Als je er eenmaal inzit, wil je er misschien nooit meer uit, malde de kordate vrouw om hem wat op te fleuren.

David stond op het punt, te zeggen, dat zij er best zelf kon inkruipen, als ze het er zoo gezellig vond, maar zijn vriendelijke zachtzinnigheid weerhield hem. Hij weerstreefde niet meer, en zoo kwamen zij tot de afspraak voornoemd, en dan met een kwartier tusschenruimte.

David vond het vooruitzicht maar zoo-zoo; in het diepste van zijn ziel was nog een vrij omvangrijk residu aarzeling. Hij aarzelde en weifelde en zeurde en zeeverde tot het laatste oogenblik, maar, — dit moet tot zijn eer gezegd, — toen de eerste slag van twaalf van de Friesche staartklok klonk, had hij in zoover zijn angst, zijn afschuw, ik kan gerust zeggen: zijn walging overwonnen, dat hij in het portaal aanwezig was. En toen de verdachte jonkman, op bevel der echtgenoote naar beneden gekomen, juist de huiskamerdeur achter zich sloot, klom David, met bevende beenen, dat is waar, en met een krijtwit gezicht, dat is ook waar, maar hij klom dan toch maar de trap op. In het kantoor gekomen, aarzelde hij vóór de geopende kast, terwijl hij met de deurkruk in de hand gereed stond om erin te stappen.

Of wel bezien, heelemaal niet gereed, want de voor hem beschikbare ruimte was niet overgroot, wel waren er grootendeels geen planken in, maar een heele stapel groote rekening-courantboeken verkleinde die beschikbare plek meer dan hij wel vermoed had. Den stapel bekijkend, viel het hem in: stel je voor, dat die eens omvalt, dan ben ik weg.....

En als een razende ging hij de loodzware folianten wat steviger opstouwen. Daar klonken echter reeds de voetstappen van den verdachte, er was geen oponthoud meer mogelijk, en één-twee-drie schoof de ongelukkige David zich de kast in, naast de onhandelbare folianten, de deur krampachtig achter zich toehalend.

Joop kwam binnen. Hij floot een deuntje, trad op het venster toe, keek eens naar buiten, kwam terugloopen naar het midden van het kantoor, waar de groote lessenaar van David stond. Angstig rondloerend, floot hij nogeens een paar tonen, misschien wel om zijn geweten in slaap te fluiten, trok langzaam als spelend een sleutel uit zijn broekzak te voorschijn, en duwde dien, terwijl de angst op zijn gezicht stond, in het slot van de geldla. Maar nog had hij den sleutel niet omgedraaid of een vreeselijke slag klonk achter hem.

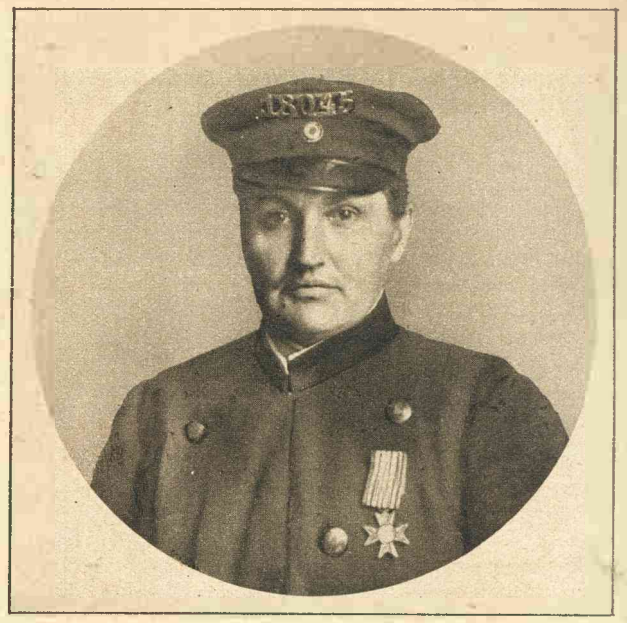
Hij sprong van schrik wel een halven meter van den grond. Als een vormelooze massa, zag hij zijn patroon temidden van een paar dozijn verspreide folianten op den vloer liggen.

Hij was zoo geschrikt, dat hij geen vin verroeren kon en bleef als verstijfd het gruwelijk voorval aanstaren.

Maar de bijdehande echtgenoote, die onder aan de trap den uitslag had staan afwachten kwam ontdaan door het vreeselijk rumoer naar boven hollen. Ze zag in haar verbeelding haar man met den betrapten dief in een doodelijke worsteling gewikkeld, en stootte schier buiten adem van het ijlend trapklimmen onderweg verscheidene aanmoedigende zinsneden uit, als: „hou je taai", „hier ben ik", en dergelijke.

Toen ze, binnenkomend, David echter als levenloos temidden van de folianten uit de kast gevallen vond, begreep ze, dat een ongeluk, tengevolge van David's zenuwachtigheid hem overkomen — b.v. door het steunen op de deur of de folianten — de oorzaak van dit gruwelijk incident zou zijn. — Zij stortte zich naar de vormelooze massa, riep den knaap toe, een glas water te gaan halen voor genoemde massa, en als verwezen verwijderde de beteuterde jonkman zich, daalde de trap af, en..... werd nooit meer teruggezien.

(Zie vervolg op pag. 8.)

GEEN MAN, MAAR EEN VROUW.
Een vrouwelijke conducteur te Berlijn, die werd gedecoreerd voor getrouwe plichtsvervulling. — Wie onzer lezeressen zou deze beambte op 't eerste gezicht voor een vrouw aanzien?

Een aardig groepje Schotsche Hooglanders in hun kamp nabij Yperen.

Bij onze plaat op pag. 9.

In dit nummer vinden onze lezers de reproductie van een fraai portret-schilderij van de hand van Judith Leyster. Deze schilderes werd omstreeks 1600 te Haarlem of te Zaandam geboren (juiste gegevens ontbreken daaromtrent). Zij overleed te Heemstede in 1660. Ze was een leerlinge van Frans Hals, en een der voortreffelijkste onder hen.